

A boszorkány seprője

Ki tudná megmondani, hány seprű létezik a világon? Lehet, hogy több millió, vagy talán **MILLIÁRD** is! De bármennyi is legyen, egy dologban biztosan egyetértenek: ahogyan minden gyerek úrhajós vagy balerina szeretne lenni, úgy minden seprű arra vágyik, hogy **boszorkányseprű** lehessen.

Csakhogy, ahogyan
nem lehet minden
gyerekből úrhajós,
ugyanúgy nem lehet
minden cirokseprűből
boszorkányseprű.
Ahogy mondani szokás,
erre születni kell,
és nyilvánvaló,
hogy az a seprű,
amelyik, mondjuk,
madárijesztőkarnak
születik, nem válhat
varázsseprűvé.

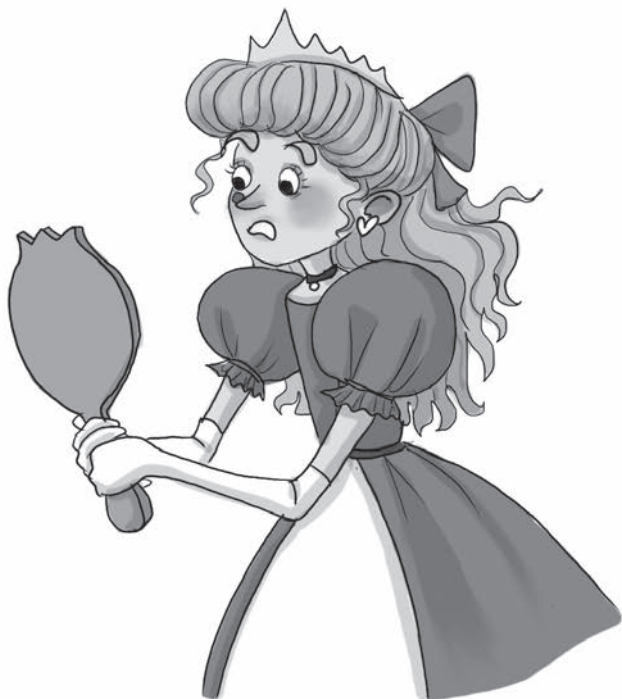
A boszorkányseprűket azonban nem érdemes úgy irigyelni. Igaz, ami igaz, minden szombaton hamisítatlan **banyabulikban** vehetnek részt, de a boszorkányok nem csak röpködni és bállokba járni szeretnek ám! Csúf, gonosz dolgokat is művelnek, a seprűiknek pedig az összeset el kell tudniuk viselni.

A banyák rendszeresen főznek például **kígyó-béka** levest maguknak, amitől a legtöbb seprűnek feltétlenül felfordulna a gyomra, már persze ha lenne gyomruk. De ne szépítsük a dolgot, a kígyó-béka leves gyomor nélkül is elég gyomorforgató! Aztán a banyák másik **kedvence** elfoglaltsága, hogy a királyfik fehér lovait kerekas falovakká változtatják.

Egy átlagos boszorkányseprűnek hetente végig kell néznie, hogyan vágat egy királyfi a lován, majd hogyan repül a következő pillanatban a lendülettől akkorát, mint egy **vadalmafa**. Ha szerencséje van, egy szénaboglyában köt ki, de kevésbé szerencsés királyfik folyóban, háztetőn, vagy akár rózsabokorban is landolhatnak.

Ezen kívül a boszorkányok a királykisasszonyok orrára is szíves örömet varázsolnak **bibircsókokat**. Szegény királykisasszonyok olykor többet járnak szépségszalonokba, mint kérőmustrára, mert bibircsókokkal az arcukon semmi esélyük **királyficsókokra**, de erről már kevés mese szokott beszámolni.

Persze a legtöbb boszorkányseprű idővel hozzászokik az ilyesfajta gonoszkodásokhoz, mert hát mit is tehetnének, ha egyszer a főnökük ilyen **SZÍVTELEN** lélek. Élt azonban közöttük egyszer egy olyan seprű, amelyik szelídgesztenyefából készült...

Azoknak a szerencsés
flótásoknak, akik ezen
a seprűn lovagoltak,
olyan élményben lehetett
részük, mintha csak
a leglágyabb szellő hátán
utaztak volna. Örült is
a banyája neki, amikor
megszerezte, valósággal
békát lehetett volna
fogatni vele. Egy
baj volt csak ezzel
a szelídgesztenyefa
seprűvel, mégpedig,
hogy a szokásosnál
is nehezebben viselte
a gonoszkodásokat.

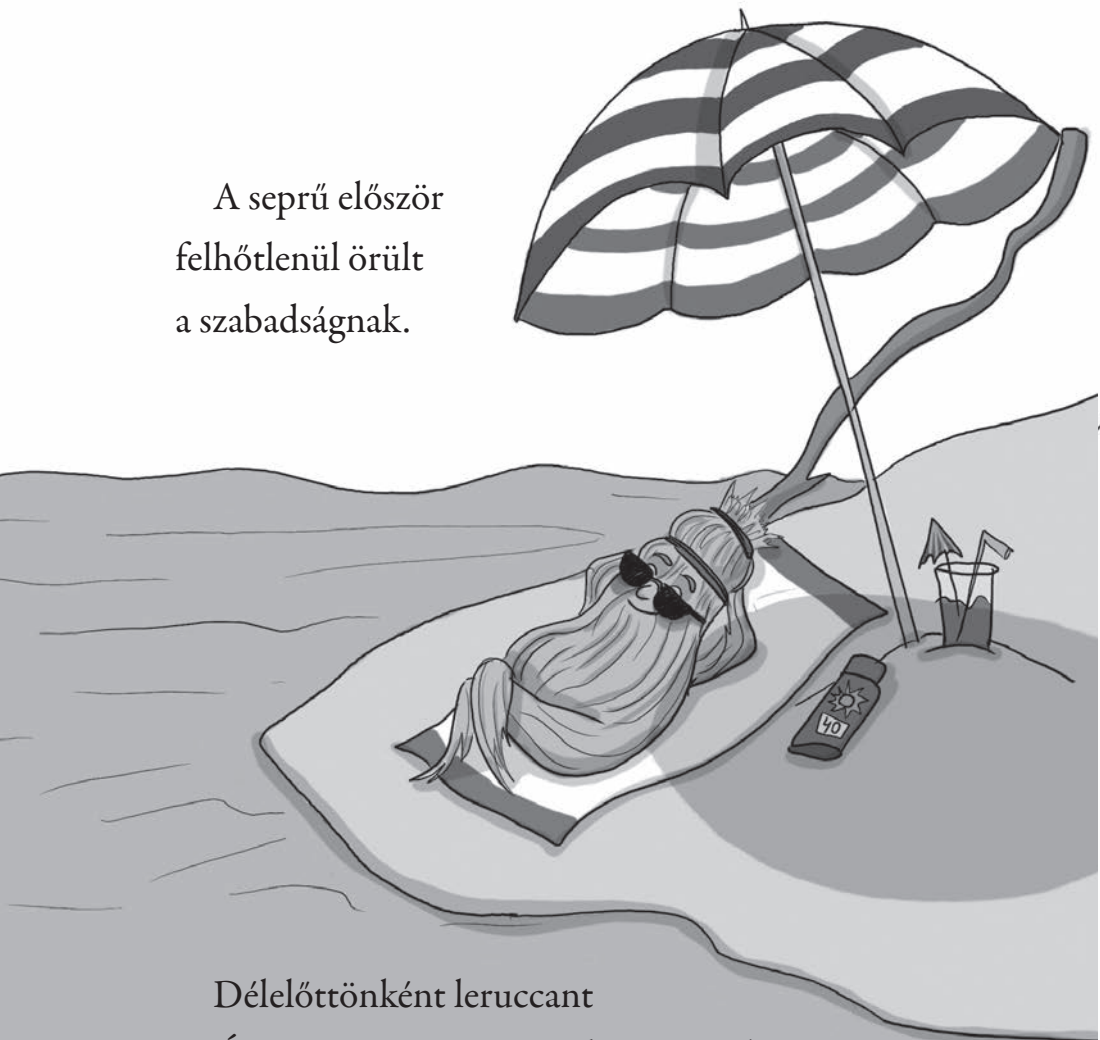

– Ha nem javulsz meg, isten bizony itt hagylak, és nem lesz, akin repülhetsz
– mondogatta a seprű a banyának. – Akkor aztán majd gyalogolhatsz a **VÍSSZERES** lábaidon!

A boszorkány azonban csak nevetett.
Addig-addig főzte a kígyó-béka leveseket,
addig változtatgatta a királyfik fehér lovait
kerekes falovakká, és addig varázsolgatta
a királykisasszonyok **ORRÁRA**
a bibircsókokat, mígnem egy nap
a seprűnek végképp elege lett belőle,
és tényleg faképnél hagyta.

A seprű először
felhőtlenül örült
a szabadságnak.

Délelőttönként leruccant
az Óperenciás-tenger strandjára, esténként meg
az **ÜVEGHEGY** csúcsáról bámulta a mesés tájakat.
A seprűk azonban munkára termett jószágok,
így hamar elunta a sertepertélést.